

17 Αυγούστου 2020

Ο αθλητής του πνεύματος Γέροντας Νικόλαος Κουμεντάτης

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

[Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσινας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας](#)

**Ο αθλητής του πνεύματος
Γέροντας Νικόλαος Κουμεντάτης,
πνευματικός απλανέστατος
και κτίτορας Ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου στο Μάτι Αττικής**

«Έως θανάτου αγώνισαι περί της αληθείας» (Σοφ. Σειρ. 4, 28) μας προτρέπει ο Σοφός Σειραχίδης. Ο Θεός μας θέλει αγωνιστές και μας στέλνει σεμνούς

προπονητές, σεμνούς αλείπτες, για να μας κατευθύνουν στον καλόν αγώνα της προόδου, της αρετής, της εγγίσεως Του. Αθλητής του σταδίου στα νεανικά του χρόνια, ο ήδη μετά των αριστέων του πνεύματος συναγαλλόμενος, Γέροντας Νικόλαος Κουμεντάτης, αγωνίσθηκε νόμιμα, γι' αυτό και μπορεί να επαναλαμβάνει τα παύλεια λόγια: «Τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, την πίστιν τετήρηκα, τον δρόμον τετέλεκα» (Β΄ Τιμ. δ΄ 7). Η ουρανοδρόμος πορεία του έφθασε στο τέλος της. Η Μετάσταση της Θεοτόκου μας έφερε και την μεταδημότευση του Γέροντος Νικολάου για την Άνω Πόλη, για την γειτονιά των Αγγέλων. Απεδήμησε προς «Ον ηγάπησε παιδιόθεν», προς τον γλυκύτατό μας Ιησού, προ τον οποίο οδήγησε χιλιάδες ψυχές και του Οποίου την πτωχεία επεπόθησε. Ήταν πνευματικός με ανοικτή πάντοτε την πόρτα της καρδιάς και του παράπλευρου του Ναού της Κοιμήσεως στο Μάτι κελλιού του, που ανέπαυε κάθε ένα απελπισμένο για τις πτώσεις του. Ήταν και κτίτορας του Ναού αυτού της Παναγίας μας, η οποία τον κάλεσε κοντά της την ημέρα της εορτής των κτιτορικών της.

Ο Γέροντας Νικόλαος Κουμεντάτης ως αθλητής του πνεύματος είχε χαρίσματα άπειρα. Του τα είχε επιδαψιλεύσει πλούσια ο δωρεοδότης Κύριός μας. Απλός, πάντοτε χαρούμενος, ακόμη και στους υπέρμετρους κόπους του και στις ασθένειές του, ανιδιοτελής, αφιλόργυρος, πράος, ακέραιος, υπερασπιστής των Ορθοδόξων παραδόσεως, ανυποχώρητος στις αρχές του Ευαγγελίου, επιεικής, δίκαιος, γνώστης του εσωτερικού των καρδιών, ευσυμπάθητος, ταπεινός, άμεμπτος σε όλα,

μας έδινε την εντύπωση ανθρώπου απεσταλμένου από τον Θεό, για να θεώσει το ανθρώπινο. Νουθετούσε, δίδασκε με παραδείγματα, θλιβόταν για τις πτώσεις των άλλων, ελάφρωνε τα πνευματικά του παιδιά και έπαιρνε επάνω του το βάρος των αμαρτιών τους. Αν καμιά φορά έβαζε επιτίμιο, προσευχόταν και μετά από τηλεφωνική επικοινωνία, αφού διέβλεπε την θλίψη του επιτιμηθέντος, τον καλούσε, για να του διαβάσει την συγχωρητική ευχή. Είχε το αίσθημα της πατρότητος ανεπτυγμένο στο έπακρον και άνοιγε την αγκαλιά του σε όλους ανεξαιρέτως. Έτσι δικαιολογείται και το πλήθος των ψυχών που κατέφευγε στο πετραχήλι του και αναπαυόταν.

Ο ανδρείος κρητικός, ο Γέροντας Νικόλαος, δεν είχε προσωπική ζωή. Ζούσε για τους πιστούς, ζούσε για την Εκκλησία. Ο αγώνας του ήταν διηνεκής. Το πολύπαθο, πυριφλεγές Μάτι, έχει πολλά να διηγηθεί για τον Γέροντα καθώς και όλη η Αττική, από τα πέρατα της οποίας έτρεχαν τα πνευματικά του παιδιά, να αναπαυθούν κοντά του. Το Μάτι τώρα, όπως και όλοι μας, μετά την κοίμηση του Γέροντος Νικολάου, απέκτησε ένα μόνιμο πρεσβευτή στην Βασιλεία των Ουρανών. Από εκεί θα δέεται του Κυρίου για εμάς, για την Εκκλησία μας, για την πατρίδα μας, για κάθε ψυχή θλιβομένη και καταπονουμένη.

Γέροντά μου, μας θλίβει ανθρωπίνως η χοική σου απουσία, μας χαροποιεί, όπως, η παρουσία σου στην όντως ζωή, «όπου ήχος καθαρός εορταζόντων και βοώντων απαστώς· Κύριε, δόξα Σοι». Η ευχή σου πάντοτε ας μας συνοδεύει, για να την έχουμε φυλακτό πολύτιμο και με αυτή να πορευόμεθα στον καλόν αγώνα της πίστεως.

<https://bit.ly/313sXle>